

Arrest

nr. 288 077 van 25 april 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat R. OMBA BUILA
Avenue Louise 441/13
1050 BRUXELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burkinese nationaliteit te zijn, op 24 april 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 april 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. REIGNS, die loco advocaat R. OMBA BUILA verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 maart 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de

verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 212 411 van 19 november 2018 verwerpt de Raad dit beroep.

1.2. Op 14 april 2023 neemt de gemachtigde van de staatsecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet verschenen ter terechtzitting en heeft evenmin een nota met opmerkingen ingediend. Artikel 39/59, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat de gevolgen hiervan regelt, houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn de bestreden beslissing te schorsen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Dit heeft enkel tot gevolg dat de Raad niet moet antwoorden op een verweer (vaste rechtspraak Raad van State, 1 augustus 2013, nr. 107.923, 4 juli 2013, nr. 106.318, 4 juli 2013, nr. 106.321, 4 juli 2013, nr. 106.323 en 9 juli 2013, nr. 106.543).

3. Over de vrijheidsberoving

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden bijlage 13septies opgenomen beslissing tot vasthouding.

4. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

De bestreden beslissing van 14 april 2023 werd de verzoekende partij op dezelfde dag betekend.

De in artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet bedoelde beroepstermijn van tien/vijf dagen ging bijgevolg in op 15 april 2023.

In casu dient verder te worden vastgesteld dat dit niet de eerste verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel betreft aangezien uit informatie door de verwerende partij overgemaakt en de stukken van het administratief dossier blijkt dat ten aanzien van de verzoekende partij ook op 15 maart 2018 een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen. Voor de thans bestreden beslissing geldt aldus een beroepstermijn van vijf dagen.

De Raad dient vast te stellen dat de op 24 april 2023 ingestelde vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid buiten de termijn bepaald in artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet is ingediend.

De Raad wijst erop dat de beroepstermijnen bepaald in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet van openbare orde zijn en strikt moeten worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij een laattijdig ingesteld beroep toch zou behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

Ter terechtzitting werd de laattijdigheid van de huidige vordering in het debat gebracht. De advocaat van de verzoekende partij beperkt zich tot een verwijzing naar het verzoekschrift.

In het verzoekschrift wijst de verzoekende partij op de voormelde bepalingen en stelt zij dat de verwerende partij de bestreden beslissing genomen heeft op 14 april 2023 en haar deze beslissing dezelfde dag heeft betekend, dat aldus de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ontvankelijk is.

De verzoekende partij kan niet gevolgd worden waar zij voorhoudt dat de vordering gericht tegen de haar op 14 april 2023 betekende bestreden beslissing ontvankelijk is daar, het weze herhaald, de bestreden beslissing niet de eerste verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel betreft aangezien blijkt dat ten aanzien van de verzoekende partij ook op 15 maart 2018 een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, waardoor voor de thans bestreden beslissing aldus een beroepstermijn van vijf dagen geldt en bijgevolg de op 24 april 2023 ingestelde vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid buiten de termijn werd ingediend.

De Raad wijst er nog op dat van de vaststelling van de onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid enkel kan worden afgezien wanneer een verzoekende partij aantoonst dat zij wegens overmacht werd verhinderd haar verzoekschrift tijdig in te dienen. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass., 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506). Overmacht moet worden aangetoond en kan niet worden vermoed.

De advocaat van de verzoekende partij verwijst enkel naar het verzoekschrift. Het verzoekschrift beperkt zich tot de loutere affirmatie dat het beroep ontvankelijk is *ratione temporis* maar bevat geen uiteenzetting betreffende het bestaan van overmacht. Nogmaals gevraagd ter terechtzitting of hij nog iets wenst op te merken met betrekking tot de vastgestelde laattijdigheid, stelt de advocaat van de verzoekende partij enkel dat zij geen informatie heeft.

Nu geen overmacht is aangetoond en nu niet wordt weerlegd dat *in casu* een beroepstermijn van vijf dagen geldt, handhaaft de Raad de vaststelling dat onderhavige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid laattijdig werd ingediend en dus onontvankelijk *ratione temporis* is.

De Raad merkt nog op dat de toegankelijkheidsvereiste vervat in artikel 13 van het EVRM, niet verhindert dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en vormvereisten worden gesteld aan een mogelijke klacht of dat bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwenning uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak) en voor zover de kern zelf van het recht niet illusoir zou worden gemaakt (EHRM 24 oktober 1979, Wintenverp t. Nederland, 114). De verzoekende partij brengt thans evenwel geen enkel element aan waaruit zou kunnen blijken dat de thans voorziene beroepstermijn(en) in de Vreemdelingenwet inzake de vorderingen tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid arbitrair, onredelijk of een vorm van machtsafwenning zou(den) zijn.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is onontvankelijk *ratione temporis*.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VAN DER WEL,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VAN DER WEL

N. VERMANDER